

Az ítéltábla a pártfogó ügyvéd által képviselt **felperesnek** jogtanácsos által képviselt **alperes** ellen **kártérítés megfizetése** iránt indított perében, a Győri Törvényszék 2012. szeptember 27. napján kelt 31.P.20.156/2012/19. számú ítéletével szemben, a felperes által 21. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 50.000.- (ötvenezer) Ft perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a fellebbezési eljárásban a felperes teljes egészében pervesztes.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincsen helye.

I n d o k o l á s :

A Győri Törvényszék fellebbezéssel támadott ítéletében a felperes kártérítés megfizetésére irányuló kereseti kérelmét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000.-Ft perköltséget. Megállapította, hogy a felperes teljes pereszteségére tekintettel a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az irányadó tényállás szerint 2011. április hónapban a felperes az alperes intézményében szabadságvesztés büntetését töltötte.

A Győri Katonai Ügyészség előtt a felperes 2011. április 15. napján kelt feljelentése alapján B.V.71/2011. szám alatt büntetőeljárás indult. Ebben a felperes előadta, hogy 2011. április hó 7. napján a zárkájában két, az alperes állományába tartozó felügyelő szóban és tettelesen is bántalmazta, emiatt elesett, ennek következtében a gerince megsérült. Haladéktalanul jelezte, hogy fájdalmai miatt orvosi ellátásra szorul, amely kérését figyelmen kívül hagyták.

A felperes a bántalmazás tényéről először 2011. április 11. napján az Igazságügyi Megfigyelő és Elmegyógyító Intézetben végzett vizsgálat alkalmával, majd 2011. április 12. napján az alperes szakorvosa által elvégzett vizsgálat során tett említést. Mindkét lelet a

külsérelmi nyomok hiányát, és a lumbosacralis gerincátmenet mérsékelt nyomásérzékenységét rögzítette. A 2011. április 15. napján elvégzett röntgenvizsgálat eredményeként a felperesnél a keresztcsont törését diagnosztizálták.

A büntetőeljárás folyamán beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény rögzíti, hogy orvosszakértői módszerekkel nem állapítható meg, hogy a fartájékra történő ráesés, és ennek következményeként a keresztcsonttörés spontán elesés, megcsúszás vagy harmadik személy okozta ellökés, megrúgás következménye-e. A felperes sérülése nem rendelkezik olyan egyedi jellegzetességgel, ami alapján a fizikális bántalmazás gyanúja alátámasztható lenne. A sérülés tüneti kezelést, fájdalomcsillapítást igényelhet.

A 2011. július 26-án kelt radiológus szakkonzultánsi vélemény az orvosszakértői vélemény konklúzióit megerősítette. A 2011. április 15-én készült röntgenfelvétel megfelel az elmozdulás nélküli törés képletének. Callusképződés (csontheg), amely legkorábban a törést követő két hét múlva jelentkezik, a röntgenfelvétel alapján nem igazolható. Ebből következően a törés a felvétel készítésének napját megelőző két héten belül keletkezhetett.

A felperes által állított bántalmazásnak szemtanúja nem volt. A szomszédos cellákban tartózkodó és a büntetőeljárás során tanúként meghallgatott fogvatartottak verekedésre utaló, vagy egyéb, szokatlan zajokat, jelenségeket nem tapasztaltak.

A Győri Katonai Ügyészség 2011. augusztus 15. napján kelt határozatával megszüntette a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetése, valamint súlyos testi sértés büntetése miatt folytatott nyomozást, figyelemmel arra, hogy bűncselekmény elkövetése nem volt megállapítható, és az eljárás folytatásától sem volt várható eredmény.

Az alperes 35-21-2/2012. számú, 2012. február 10. napján kelt határozatával a felperes kártérítési igényét elutasította.

A felperes kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a 2011. április 7-én történt verbális és tettleges bántalmazással, majd az azonnal szükségessé váló orvosi ellátás elmulasztásával megsértette emberi méltóságát, testi épségét és egészségét. Ezzel összefüggően 5 millió forint nemvagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmet a Ptk.84. § (1) bekezdés a.) és e.) pontjai, a Ptk.339. § (1) és 349.§. (1) bekezdései, valamint a Pp.164. § (1) bekezdése alapján elbírálva azt állapította meg, hogy a felperes nem tudta bizonyítani azon állítását, hogy a keresztcsonttörése az alperes alkalmazásában álló személyek jogellenes, a vonatkozó szakmai szabályokat sértő, bántalmazó magatartása miatt következett be. Nem nyert igazolást az sem, hogy közben emberi méltóságát sértő, becsmérő kifejezésekkel illették, szidalmazták.

A felperes keresztcsonttörésének késedelmes ellátásából eredő személyiségi jogi sérelem az okból sem bizonyított, hogy a felperes első ízben - dokumentált módon - 2011. április 11-én, az IMEI-ben végzett vizsgálat alkalmával jelezte sérülésének tényét és fellépő fájdalmait. Ezt követően az orvosi vizsgálatára haladéktalanul -másnap - sor került. A késedelem az alperes terhére nem róható.

A felperes 2011. április 12-ét követően fájdalmaira hivatkozással orvosi vizsgálatot nem kezdeményezett. Az orvosszakértői vélemény alapján az is megállapítható, hogy a keresztcsonttörés csak tüneti kezelést igényelt, ezért a sérülés diagnosztizálásának a felperes által állított, de nem bizonyított késedelme a gyógyulás természetes folyamatát nem hátráltatta, a felperes egészséghez való jogának sérelmét nem eredményezte.

Az orvosszakértői véleményekből a felperes sérülésére vonatkozóan levonható következtetéseket az alperes alkalmazásában álló és a felperes vizsgálatát elvégző orvos, "A" tanúvallomása is alátámasztotta.

A felperes által állított bántalmazás tényét közvetett bizonyítékok sem támasztják alá. A szomszédos zárkákban tartózkodó elítéltek szokatlan jelenséget, verekedésre utaló zajokat nem tapasztaltak. A felperes cellatársának, "B" nek nemcsak az inzultusról nem volt tudomása, hanem cáfolta azt az állítást is, hogy a felperes testi fájdalomra panaszkodott. A tanú úgy nyilatkozott, hogy a felperes nem kérte őt arra, hogy a panaszlevelét továbbítsa.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmét az alperes terhére rótt, és a felperes által sérelmezett magatartások elkövetésének bizonyítatlansága okán utasította el.

A felperes által előterjesztett bizonyítási indítványt az elsőfokú bíróság arra hivatkozással mellőzte, hogy a felperes által elvégezni kért MRI vizsgálat alkalmatlan a sérülés időpontjának pontosabb meghatározására. Másrészt a keresztcsonttörés időpontjának pontosabb behatárolásából a keletkezés módjára, a sérülés mechanizmusára vonatkozóan következtetés nem vonható le.

A felperes a fellebbezésében az ítélet hatályon kívül helyezését és a törvényszék új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára utasítását kérte. Másodlagos kérelme az ítélet megváltoztatására és az alperes kereseti kérelem szerinti marasztalására irányult. Igényt tartott perköltségre.

Hangsúlyozta, hogy „a keresztcsonttörésének tényét csak az eset után 4 nappal állapították meg”, amely késedelem az egészségét súlyosan veszélyeztette, mivel a gerinctrauma elszenvedését követően „egy rossz mozdulat is elegendő állapotának súlyosbodásához”. Kiszolgáltatót, fogvatartotti helyzetére tekintettel lelkileg is megviselte, hogy nem részesült megfelelő orvosi ellátásban, fájdalmával az erre illetékesek nem foglalkoztak.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az alperes alkalmazásában álló, és a felperes kezelését végző orvos tanúvallomását elfogulatlannak értékelte.

A fellebbezést a Pp.256/A. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül elbírálván az ítéletábra megállapította, hogy a felperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a releváns körben lefolytatta, a per eldöntéséhez szükséges tényeket feltárta, azokat összességükben, okszerűen értékelve helyes tényállást állapított meg, az abból levont jogi következtetései is helytállóak.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kifejtettekkel is egyetért, azok megismétlését mellőzve, az alábbiakra mutat rá.

Az elsőfokú bíróság a Pp.3. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően részletesen tájékoztatta a peres feleket a rájuk háruló bizonyítási kötelezettségről és a bizonyítási teher megosztásáról.

A Ptk.76. § a Ptk. 84. § (1) bekezdés a.) és e.) pontjai, valamint a Ptk.339. § (1) bekezdése alapján a felperesnek kellett igazolnia, hogy az alperes alkalmazottai verbálisan és tettelesen is bántalmazták, és ezzel okozati összefüggésben a felperes keresztcsonttörése bekövetkezett. A felperesnek kellett igazolnia, hogy kérelme ellenére megfelelő orvosi ellátásban nem részesült. A fentiek következtében személyiségi jogai (emberi méltósága, és egészséghez, testi épséghez való jogai) sérültek.

Kárigényének megalapozottságához a felperesnek igazolnia kellett azt is, hogy a sérelmezett magatartások következtében életvitelében, életminőségében, személyiségében olyan negatív változások következtek be, amely hátrányok csak az általa megjelölt összegű nemvagyonai kárpótlással kompenzálhatók.

A kártérítési felelősség megállapításának Ptk.349. §-ban írt különös feltételeinek fennállta körében a felperesnek kellett igazolnia, hogy a bekövetkezett nemvagyonai kára rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

A fentiek sikeres igazolása esetén terhelte a bizonyítási kötelezettség az alperest abban a körben, hogy az alkalmazottai a rájuk irányadó szakmai szabályoknak megfelelően jártak el. Az elsőfokú bíróság által adott tájékoztatás kiterjedt arra is, hogy a Ptk.340. § alapján a károsulti közrehatás bizonyítása - erre történő hivatkozása esetén - az alperest terheli (11. jegyzőkönyv 3. oldal).

A felperes a fentiek szerint reá háruló bizonyítási kötelezettségnek csak a keresztcsonttörés ténye tekintetében tudott eleget tenni.

Az elsőfokú eljárás során beszerzett bizonyítékok, - köztük a Győri Katonai Ügyészség előtt folyamatban volt büntetőeljárás iratai - a csonttörés kivételével a felperesi állítások egyikét sem támasztották alá.

A sérelmezett cselekménynek szemtanúja nem volt, de azt a közvetett bizonyítékok sem támasztják alá. Sem a bántalmazásról, sem annak esetleges következményeként előállt sérülésről az esetet követően készült dokumentáció (pl. írásban előterjesztett panasz) nem áll rendelkezésre. Az alperes alkalmazottainak jogellenes magatartásáról sem a cellatársnak, sem a körzetben tartózkodó többi fogvatartottnak tudomása nem volt, erre utaló zajt, szokatlan körülményt sem tapasztaltak.

A sérülés jellegéből idegenkezűsége következtetni nem lehet.

A fellebbezésben írtakra tekintettel az ítéletábra hangsúlyozza, hogy a felperes sérülésének jellegével, gyógytartamával, kezelésével kapcsolatos ténymegállapítások elsősorban a 2011. április 12-i látaleten és a büntetőeljárásban beszerzett orvosszakértői és radiológus szakkonzulensi véleményeken alapulnak.

Az alperes alkalmazásában álló kezelőorvos tanúvallomása ezeket alátámasztja, megerősíti, és kiegészíti. A kezelőorvos nyilatkozatának tartalma a felperessel szemben elfogultságra nem utal. Az egyéb bizonyítékokkal egybehangzó tanúvallomása nem hagyható figyelmen kívül pusztán azon okból, hogy az alperes alkalmazásában végzi tevékenységét.

A felperes 2011. április 7. napját követően jelentős fizikai igénybevételnek nem volt kitéve. A sérülése jellegéből adódóan annak korábbi diagnosztizálása esetén sem lett volna alkalmazható más gyógy mód, más kezelés, ezért a röntgenfelvétel alapján felállított diagnózis a gyógyulását nem késleltette, számára hátrányt nem okozott, személyiségi jogi sérelmet nem alapozott meg.

A fentiekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság helytálló döntését a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - annak helytálló indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az ítéletábra a Pp.78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest 50.000.Ft összegű per költség alperes részére való megfizetésére.

Az ítéletábra a jogtanácsosi munkadíj összegét a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a.) pontja és (5) és (6) bekezdése alapján csökkentett összegben állapította meg, annak figyelembevételével, hogy az ügy egyszerű megítélésűnek tekinthető, és az alperes fellebbezési ellenkérelmet írásban nem terjesztett elő.

A per vesztés felperes képviselőjében pártfogó ügyvéd járt el, ezért az ítéletábra a per nyertesség-per vesztesség arányát a Pp.87.§ alapján megállapította.

Győr, 2012. május 22. napján

Dr. Havasiné dr. Orbán Mária sk.
a tanács elnöke

Dr. Sarmon Hedvig sk.
előadó bíró

Dr. Világi Erzsébet sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó: